

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 1. De tremendis cruciatibus, quos sustinuit, circa extremos vitæ suæ
annos, ac de pura intentione, quam in illis habuit.

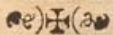
urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

LIBER VI.
MIRABILIS VITÆ
VENERABILIS VIRGINIS
MARINÆ
DE ESCOBAR.

De ejus heroica perfectione, cujus specimina præbuit in perferendis adversis, & exercendis omnis generis virtutibus, deq; raris gratijs, illi à DEO præstitis, non sine insignibus promissis, concernentibus ipsius obitum.

Initio hujus Historia diximus viam extraordinariam, quæ DEUS duxit Venerabilem Marinam, fuisse ex admirandis combinatam gratijs & favoribus, atq; horrendis tormentis & cruciatibus, unâq; præclarissimis virtutibus, id quod patuit in decursu præcedentium Librorum. In hoc ultimo exponemus ipsius perfectionem, quâ excelluit, in modo patiendi, & exercendis omnis generis virtutibus, prætereaq; extraordinarias gratias, quibus fuit cumulata à DEO.

CAPUT I.

De tremendis cruciatibus, quos sustinuit, circa extremos vitæ suæ annos, ac de pura intentione, quam in illis habuit.

Duo præcipue complectitur perfectio status, in quo continuè exercetur virtuosa patientia; neq; enim consistit tam in eo, ut tormenta sint multa, varia, terribilia, ac diuturna, quàm, ut modus patiendi sit excellentissimus, cum pura intentione placendi soli DEO, ita ut, qui patitur, non affectet, nec optet,

optet, quantum est in ipso, propria commoda, vel solatia sensibilia, transfundendo totam suam voluntatem in Divinam, quoad omnia, & in omne tempus, quo voluerit, ad mortem usq; cum magna constantia, in illis sufferendis: quanquam etiam multitudo, & gravitas cruciatuum, multum demonstrat perfectionem intentionis, resignationis, & sanctitatis. In utroq; excellit Venerabilis Marina de Escobar, quod ipsa refert, recensendo simul gratias, quas illi DEUS præstabat.

§. I.

IN primis refert, quod contigit An. 1615. hunc in modum: Sunt graves & prorsus extraordinarii dolores, afflictiones, vexationes, & molestiæ, quas patior in corpore, unaq; crudeles angustia interiores animæ, quod DEUS permittit modo adeò subtili, admirabili, & spiritali, ut licet verum sit, me cruciari à diabolo, nesciam tamen explicare causas hujus martyrij, tam corporis, quàm animæ: tantum hæcenus me resignabam in Divinam voluntatem, dicebamq; meo DEO: Martyrium patior, mi Domine, & Bonum meum, in obscuritate ac tenebris; ita, ut quasi non videam instrumentum, quod me lancinat, & hoc vehementer affligit, ac dolet, sicuti, si quis vulneretur per prodicionem, & in tenebris. Sufficit mihi tamen, quòd tu hoc videas, ac velis, ut ego id amem, & suscipiam cum gratiarum actione: siquidem nos ex tua admirabili manu, quidquid nobis obveniat, oportet taliter suscipere. Fiat in me voluntas tua.

Interea, dum summis tenerer desiderijs, ut, quidquid paterer, dirigeretur ad majorem gloriam DEI, & obsequium ac beneplacitum ipsius, dixi illi quadam vice: Domine mi, ego vehementer cupio, & ex toto corde meo, omnibusq; viribus meis vellem, ut, quidquid mihi offers afflictionum, dolorum & Crucis, totum tibi summè placeret, cederetq; in tuum obsequium, & gloriam. Hoc est, quod assequi exopto, vellémq; si ita juberet, ut id figere-

tur & imprimeretur in mea anima adeò; ut nunquam immutaretur ista mea voluntas ac desiderium, utq; si serva caroveller, aut peteret aliud, quàm hoc, non exaudiretur, nec admitteretur, & pactum istud semper suam vim retineret; ac suum vigorem, ita ut nunquam revocaretur. Audivit DEUS mea dicta & affectum, quo proferebantur, dixitq;: Placet mihi, quòd dicis, Anima; bene est. Ego hinc cepi solatium, & mansi aliquamdiu abrepta: atq; tum converti oculos ad unam partem cubiculi, vidiq; Christum Dominum sedentem in Throno Regio, stipatum multis Angelis, & qui erant viciniore ejus Majestati, tenebant lumina in manibus; Dominus autem breviter scribebat quadam quasi punctuatim, seu arcanis notis, & licet ego ea non viderem, ex ipsius tamen inspiratione, intellexi, qualia essent, quamvis non penitus, sicut statim dicam. Scivi solùm illas arcanas notas seu puncta mystica, concernere id, quòd ego Divinæ Majestati dixeram, de meo desiderio. Verum erat tanta mea admiratio, ac timor, quòd hoc viderem fieri à Domino, ut vix potuerim, vel voluerim illum aspicere, pro merito pudore & verecundia.

§. II.

Post hoc, exactà integrà sequenti nocte, cum iisdem affectibus, vidi manè, oculis animæ, Christum Dominum, sedentem in eodem Throno & loco, atq; cum eodem comitatu, quo priori vice, & postquam illum vidissem, cum tanta pompa ac Majestate, fui occupata à quodam gravi metu, ac timore, quòd ipsum viderem mihi præsentem. Et quia nesciebam, an, propter meos multos defectus, benedagerem, si annuerem spectando, atq; expendendo mysterio, quòd in me Dominus volebat operari, etiamsi mihi non dixisset quale esset, sed me illuminasset, aliquod esse, ideo recurri ad DEUM per orationem, ut ab ipso peterem in hoc negotio illuminari, inferendo mihi vim, ne adverterem animum ad mysterium, quòd Dominus

Dominus volebat peragere, sed nihil mihi id profuit, quò minus illud viderem, quia hæc erat voluntas Divinæ Majestatis. Vidi itaq; scribentem, cum summa gravitate, & vel imaginabili majestate, non jam punctuatim & arcanis notis, sed literis claris ac legibilibus. Interea etiam vidi commeantes in pavimento quosdam parvos & malitiosos dæmones, qui petulciebant & gesticulabantur, à quibus molestabar, quia perstringebant meos oculos quibusdam quasi fulgetris, quæ turbabant meum visum, & dixi in animo meo: DEUS bone, quomodo isti audent comparere, & hoc facere coram Majestate hujus Domini? atq; Dominus id permittit? Responsum autem mihi fuit, diabolium habere licentiam, pro exercendis illis suis illusionibus ac nequitijs. Sed cum Dominus reduceret manum, quasi scriptâ unâ lineâ, inchoaturus aliam, tantus fuit terror, quo sunt percussi diaboli, ut in momento omnes diffugerint. Dominus complevit suam mysticam scriptionem, & intuitus quosdam Angelos, ibi præsentis, nullo verbo ipsis dicto, sed modo quodam gravi, quasi dato illis signo, respiciens me, præcepit illis, ut mihi exponerent, quod ab ipsius Majestate fuerat scriptum. Verum, tanta erat mea consternatio, timor, verecundia, & confusio, ut tremarem, nec ipsum auderem aspicere, neq; ad illum convertere oculos; persuadebam autem quasi mihi, illud scriptum, esse aliquam sententiam contra me latam, ut, quæ etiam eam merebar, meis peccatis; & hoc sentiebam ex intimo animo, quod me notabiliter affligebat ac angebat. Ita præterijt nonnihil temporis. Et Dominus tacebat, eratq; quodammodo mihi absconditus: illi verò Sancti Angeli progrediebantur in eo, quod mihi dicebant, cum magna suavitate, non inferentes mihi ullam vim, neq; me affligentes, quoad usq; tandem vicerunt meam debilitatem ac timorem, & proponentes mihi eam scripturam, docuerunt me illam legere. Habebat duas priores lineas, majusculis scriptas literis; reliquas autem, quæ

fuerint tres vel quatuor, minore characterè: Et erant scriptæ in membrana, cujus superficies referebat speciem albæ Ataliciæ, ac erat aliquantò major mediâ phylrâ chartæ: sub ultima linea, in illius medio, erat scriptum, *JESUS*; & ad finem ejusdem lineæ: *CHRISTUS*. Quod verò continebat scriptura, erat istud:

Ego Dominus Majestatis ajo, me, cum ista mea creatura desideraverit, ac desideret ex toto suo corde, ac anima, mihi placere, & satisfacere in omnibus, quæ fecerit ac passa fuerit, illi polliceri, pro præmio vitam æternam, & me ipsum.

Legi ac vidi istud scriptum, quod mihi subito abstulerunt, atq; complicuerunt. Et quia eram nonnihil turbata, non vidi, cui fuerit ab Angelis traditum. Deinde redierunt Angeli ad locum, in quo antea fuerant, & Dominus Majestatis inde abiit, illis stipatus, nec ipsum tunc amplius conspexi. Fui autem multum recreata, unâq; sollicita, possè mne, propter meam fragilitatem, servare in mea anima promissum, quo se mihi Dominus obstrinxerat.

Circa hanc pollicitationem, cujus verba non fuisset ausa dicere, neq; scribere, si ego ipsam ad id non adegissem, advertendum est, quòd habeat aliquid specialius, quàm dum universim DEUS promittit omnibus justis, se pro eorum bonis operibus, daturum ipsis vitam æternam; tum propter modum & sollemnitatem, cum qua fuit peracta; tum ob specialia auxilia, & pignus obtinenda hujus vite beatæ. Facta enim est pro remuneranda generosa intentione, placendi soli DEO, propter ipsummet, cujus intentionis integram merces non potest esse alia, quam si det se ipsum, quemadmodum hic dicitur.

§. III.

Alia insignior revelatio, de eo, quod patiebatur, quam postea habuit Anno 1623. hoc modo.

IN primis; sumere cibum vel potum; (ad quod me propter meam magnam
Gggg imbecil-

imbecillitatem compellebant Medici) erat mihi martyrium , quasi gladij flammæ , ustulantis ac vulnerantis totum meum corpus & cor , unâq; patiebar ingentes angustias & afflictionem , ac destituebar omni solatio , & remedio , omnésque res naturales idem in me operabantur , ut etiam applicatio qualiscunq; vel minimi remedij . Corpus meum & omnes illius sensus , ac pars inferior animæ , omnésq; ipsius potentia , sustinebant continuum martyrium , & erant quasi in ardenti igne , simili , meo iudicio , igni Purgatorij : dolores , quos patiebar universum meum corpus , præter ea , quæ dicta sunt , erant intimi , vivacissimi , & intensissimi , qui totum penetrabant , ac lancinabant , abq; ullo levamine . Videbar mihi semper versari in craticula Sancti Laurentij , & in rota , referta novaculis , Sanctæ Catharinæ . Inter hæc martyria tam diuturna , patiebar & illud gravissimum , quod metuerem , ne non essem bene resignata in Divinam voluntatem in his occasionibus , & tantis martyrijs , quorum author & causa principalis erat dæmon , à quo torquebar , permittente id DEO , ad majus bonum meæ animæ ; quamvis diu noctûq; elicerem multos actus resignationis , cum summo & vehementi desiderio , placendi DEO , in patientia , plurisq; facerem meum martyrium , quàm omnes thesauros , & solatia , à DEO condita .

Aliàs , præ acerbitate doloris lamentabar , & subito me invadebant timores , an non aliquantum excessissem in his lamentationibus . Suggestit DEUS meæ memoriæ , verba illa Prophetæ Davidis : *Circumdederunt me dolores mortis , pericula inferni invenerunt me , tribulationem & dolorem inveni , &c.* Et puto , me cum metu iteravisse ista verba , quasi conquerendo . Intuitus est me Dominus , magnopere mihi compatiens , vicésq; meas dolens , & dixit mihi : Anima mea , quid habes ? Conqueraris licet , ne timeas , benefacis ; propterea enim tibi revocavi in memoriam hæc verba , mei Prophetæ , quæ non solum intelliguntur de me , sed etiam

de justis , qui propter me patiuntur . Fui valde animata hoc Divino dicto , & propter vim dolorum , repetebam interdum illa verba , atq; aspiciebam Dominum ; & semel elevavi oculos , ac intuita sum ipsum tenerè , dixiq; illi eadem verba . Et videbatur Dominus tangi mei commiseratione , advertens me pati , dixitq; : Anima mea , quid tibi est ? quid vis ? Hic me habes , hic sum tecum . Ego respondi : Domine mi , nihil volo aliud , quàm te , & te solum , utq; fiat in me tua sancta voluntas . Et quamvis DEUS mihi præstaret istos favores , ita nihilominus patiebar , ac si nihil tale experire . Sed cum essem valde afflictâ , dixit Sanctis Angelis : Liberate istam animam à cruce ; quasi mei miseretur . Et Angeli mihi abstulerunt crucem , caruiq; illâ per unum diem , non sine magno levamine : elapso autem eodie , denuò sum passa , sicut prius .

Tunc mihi dixit meus Sanctus Angelus , quod à dæmone , qui me , ultra viginti annos , fuerat persequutus , modò , quàm sollicitissimè , DEO permittente , dilaniet , quibusdam acutis uncis ferreis , tam propeperanter , quàm textor celeriter jactat liciatorium , texendo telam . Vidi etiam juxta me , quasdam flammæ ignis , excitati à dæmone , quas mihi ingererat , unde provenerunt calores , quos patior .

Paulò post (in Julio , 1623 .) in alijs cruciatibus mihi videbantur dilacerari viscera , & putabam me comburi : gemebam ob vehementiam dolorum , quibus non eram ferendis , & non sciebam tum , quid me discruciet . Dominus autem mihi ostendit multos diabolos , in specie rabidorum canum , qui latrabant & me invadebant , ut me morderent ; quamvis , dum me tangerent , destituerentur viribus : mordebant nihilominus , quantum sufficiebat , ad me torquendam . Post hæc , ipsos rursùm vidi , aliquantum remotos , quibus erant permixti multi Angeli , qui illos tenebant , & quasi ligabant .

Post hoc , vidi Dominum , inducitur modo , quo ejus Majestas vestiebat , dum degeret in mundo , cumq; mihi ostende-

ret pallium, non nihil elevatum, vidi in illo maximas divitias ac thesauros. Et dixit mihi: Anima, aspice, quid mihi dederis, aspice, quomodo me ditaveris. Ego respondi: DEUS mi, & Domine mi, quid ego miserabilis tibi possim dare, cum sim pauperrima? Dominus verò dixit: Omnino, dedisti mihi aliquid de veste, quã ego eram indutus in mundo; atq; illud ipsum, quod ego tibi do, & communico. Ego veni in mundum, induiq; me, vestri causã, molestijs ac doloribus, quorum te reddidi participem; tu verò laborando, mei causã, & patiendo, me ditavisti. Dum pateret hoc tormentum, venit ad me Sanctus Angelus Raphaël, & adhibito rubro quodam liqore, signavit me crucibus, perungens meos oculos, frontem, humeros, pedes ac manus, quã unctiõne fui refocillata, & conquievi modicum, post illum cruciatum.

Alio die, postquam vidissem Christum JESUM, Dominum Nostrum, Crucifixum; mei Domini Angeli me duxerunt ad pedem Crucis, ubi me reperi, quasi affixam Cruci, quam amplectebam, & Dominus elevavit meam animam per semetipsum, in specie suavis, ac bene olentis fumi, ita ut transiret per eundem Dominum, donec perveniret ad cœlestem patriam, & conspectum Beatissimæ Trinitatis, ubi remanet pars superior meæ animæ, remanente hic Domino, atq; ibi me DEUS docuit, ipsam, per Christum Crucifixum, ascendisse ad cœlestem gloriam.

§. IV.

Eodem tempore (8. Aprilis Anno 1623.) *Evolut & ipsa conficere scriptum, correspondens illi scripto Christi Domini, de quo dictum est, quod hunc in modum refert: Dedit mihi DEUS his diebus, vehementissima & insolita desideria, conformandi me in omnibus, quæ facerem ac desiderarem, cum Divina voluntate, adeo ut mihi videar confici, id tam ardentem optando, siamq; impos mei, præ vehementia affectuum;*

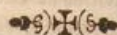
dum expono mea desideria Divinæ Majestati, petendo ab illa ac postulando, ut mihi præstet istam gratiam. Inter hæc, quasi mihi met erepta, ex impulsu hujusmodi desiderij, dixi meis Dominis Angelis: Mei Domini, quis ex ipsis scit bene scribere? Respondit celeriter Sanctus Angelus *Parvus*: Ego, Soror, bene scribo; quid tibi vis à me scribi? Sanctus autem Angelus meus Custos dixit quàm gravissimè: Ego, Soror, scribam, dic mihi, quid velis. Cui respondi: Scribat Dominus meus in hunc sensum: Istam esse meam determinatam voluntatem, ut, quod peto à meo Domino, quidquid desideravero, postulavero, & intellexero, id velim cedere ad majorem gloriam Domini DEI nostri, esseq; omnia conformia ipsius Sanctissimæ voluntati. Sanctus Angelus hoc scripsit, dixitq;: Vides hic, Anima, scripturam? nunc illam subscribere. Ego eram ita abrepta à DEO, ut voluerim subscribere, & non potuerim. Sanctus Angelus verò Custos arripuit meos digitos, & jovit me, subscripsiq; optimè: *Indigna ancilla IESU, Marina.* Postea recondidi scriptum intra me. Sed Sanctus Angelus dixit: Expecta, Soror, quia aliquid deest. Quid, Sancte Angele? reposui. Respondit: Subscriptio Domini, ut ipsius Majestas subscribat, quomodo tibi hoc indulgeat, & concedat. Profectò, bene dicit Dominus Angelus, ajebam ego. Feratur igitur, ut illud subscribat. Sanctus Angelus tulit quàm humillimè scriptum ad Divinam Majestatem, & porrexit flexis genibus Domino, qui ita subscripsit: *Christus IESUS.* Ac tum Sanctus Angelus, mihi illud restituit, quod ego intromisi in meam animam, & cor. Vehementer obstupui, quòd Dominus subscripsisset, & confirmavisset meum scriptum.

Post hoc valde timui, considerando tot gratias, mihi à DEO præstitas, adeoq; extraordinarias, ac videndo, quàm parùm cum illis proficiam. Dominus autem me est solatus, dixitq;, nè me affligerem: quòd, sicut dum aliquis adipiscitur thesaurum, illumq; clavi custodit, propter me-

Gggg z

tum

tum latronum, ita sanctus timor, qui apud me perpetuò durat, quemq; mihi dat Divina Majestas, sit clavis, quâ occluduntur & servantur gratiæ, mihi ab eadem Majestate præstitæ.

CAPUT II.

Quomodo illi DEUS declaraverit, hunc patientiæ statum, esse perfectiorem præcedente, satisfeceritq; ipsius, ea de re, dubijs.

Non obstantibus dictis, affligebatur ista famula DEI, in hoc suo statu, in quo continuè sustinebat tot morbos, tribus quatuorve rebus, ex quibus illi oriebantur quedam dubia, seu profecta ex amore querela, de DEO; propterea quòd ij cruciatus illam fuerint soliti impedire, ne frequentius cum Divina ipsius Majestate, ut consueverunt, familiariter ageret, nève conversaretur cum proximis, qui adventabant, ad ipsam alloquendam. Et idcirco timebat, ne id totum fieret, propter sua peccata, unâq; metuebat, ne laboretur denuò in alia, ob defectum resignationis ac patientiæ. Sed ad omnia respondit, & plenè illi satisfecit Dominus.

§. I.

Quodam die, inquit, dum essem graviter afflicta, incepti enarrare DEO meas miseras, fragilitates, ac necessitates, quas inter, plurimum de eo querebar, quòd viderem, me plerumq; non posse subito excludere ex animo omnia, quæ non sunt DEUS, & uni ac soli ipsius Majestati adherere. Licèt enim pars superior semper ab ipso dependeat, cum eòq; sit coniuncta, contemplando illum, oblectando, & amando, non potest tamen omnes in id suas potentias & actiones integrè impendere, sicut priùs, neq; eum sola versari Divina Majestate. Et quia, tot jam annis, DEI, cum mea paupere anima, communicatio, ex mera ejus bonitate, erat tam

continua, tamq; familiaris, non poteram cogitare, aliam esse præcipuam hujus rei causam, quàm meos defectus, miseras, & peccata. Interea mihi dixit Divina Majestas: Amica, parum assequeris, ac parum potes intelligere de meis sublimibus, & incomprehensibilibus judicijs; simulq; gravissimo sui Divini vultus, & oculorum intuitu & motu, indicabat ac significabat id, quod exprimebat verbis, & innuebat meæ animæ. Sed quia ego apprehenderam, quod dixerat, respondi Domino: Verè, mi Domine, firmissimè credo, quod à Tua Majestate dicitur; Sed quis dubitat, quin defectus creaturæ separent animam à suo DEO, ac Domino? Non bene dicis (repositum Divina Majestas) etsi enim univèrsim, ita se res habeat, aliter tamen speciatim accidit in ijs, qui me verè amant: horum enim defectus consumuntur, ac pereunt in igne charitatis & amoris, quo feruntur in DEUM, sicut levis palea posita ante infinitum ignem, remanentq; ex illis, cineres humilitatis, & propriæ cognitionis, quibus conservatur ignis, & prunæ ardentes Divini amoris. Quod si verò existimas, teq; nunc esse credis, remotiorem à me, quàm in alio statu, propter allegatas rationes; expecta. Et hoc dicto, me rapuit in admirabilem ecstasim, in qua vidi illum Dominum, (qui me taliter alloquebatur, sèq; mihi communicabat) erat Christus JESUS Dominus noster, cum magna majestate, & magnificentia, incinctum circulo, cujus altitudo excedebat latitudinem, eratq; accommodatus